

Elhunyt dr. Schmideg Iván (1933-2026)

Újabb nagy veszteség érte a HTE közösségét. 92 éves korában elhunyt dr. Schmideg Iván, arany-, gyémánt- és vasdiplomás villamosmérnök, aki közel 70 éves pályafutása alatt végig a hírközlés területén tevékenykedett, a HTE-n belül pedig szakosztályvezetőként és sok más bizottság tagjaként egészen a legutóbbi időkhöz lelkesen támogatta a HTE munkáját. A következőkben gazdag életpályájára és kivételes emberi értékeire tekintünk vissza.

Schmideg Iván 1956-ban szerezte meg gyengeáramú villamosmérnöki oklevelét a Budapesti Műszaki Egyetemen. Pályafutását a Beloiannisz Híradástechnikai Gyárban kezdte, ahol kiscsatornaszámú vezeték nélküli digitális rendszerek és berendezések fejlesztésével foglalkozott. Ezt a munkát az Orion Mikrohullámú Fejlesztési osztályán folytatta fejlesztőmérnökként, majd csoportvezetőként. Közben 1962-től öt éven át a BME Elméleti Villamosságtanszékén volt félállású tanársegéd. 1969-ben a Villamos Energiaipari Kutató Intézet (VEIKI) tudományos osztályvezetője lett, ahol digitális mérés-adatgyűjtő rendszerek kutatás-fejlesztését irányította. Közben 1971-ben megszerezte a műszaki tudományok kandidátusa fokozatot. 1969 és 1974 között az MTA Számítástechnikai és Automatizálási Bizottságának a tagja volt. 1974-től a Finommechanikai Vállalat műszaki igazgatójának a tanácsadójaként nagykapacitású mikrohullámú távközlő berendezések és hálózatok témájában dolgozott. Emellett 1974-től egészen 2000-ig az MTA Távközlési Rendszerek Bizottságának volt a tagja.

1981-ben az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság főosztályvezető helyetteseként a hazai távközlés-fejlesztéssel kapcsolatos témák adták a számára a feladatot. Itt elsősorban a távközlési szolgáltatások fejlesztésével, a berendezésgyártás stratégiai fejlesztési lehetőségeivel és az ezeket megalapozó tanulmányok, koncepciók kidolgozásával foglalkozott. Ezt a feladatot 1995-ig látta el. Közben 1989-1995 között a Hamburgi Egyetemen működő „Institute für Integrationforschung des Europa-Kollegs Hamburg” távközlési tematikájú munkájában is részt vett. 1993-ban a szakminiszter munkáját segítő, törvény által életre hívott Távközlési Mérnöki Minősítő Bizottság (TMMB) egyik alelnöke lett és ezt a pozíciót egészen 1999-ig töltötte be.

1995-től a Hírközlési Főfelügyelet (HIF) nemzetközi osztályvezetőjeként, majd nemzetközi igazgatójaként fő feladata a Magyarország EU-csatlakozása előtti kapcsolatépítés és kapcsolattartás volt nemzetközi, elsősorban Európai Unió szervezeteivel, társhatóságokkal. Emellett komoly feladatot jelentett az Európai Unió hírközlési szabályozásának a figyelemmel kísérése a hazai implementáció elősegítése érdekében. 2001-ben a HIF megbízott elnökhelyetteseként az infokommunikációs szabályozás területét felügyelte, majd elnöki tanácsadóként segítette elő naprakész tudásával az európai új szabályozási keretrendszer implementálását.

2003-tól – elérve a 70 éves életkort, a köztisztviselői lét végét – nyugdíjba vonult, de továbbra is aktív maradt. 2003-tól 2011-ig a SchmiCom Távközlési Tanácsadó Kft. ügyvezető igazgatójaként továbbra is a szabályozás témakörében

fejtette ki tevékenységét és továbbra is támogatta a HIF jogutód szervezetét, az NHH-t, majd az NMHH-t. Utána pedig energiáit a Hírközlési és Informatikai Egyesületen belüli tevékenységekre összpontosította. 2011-től folyamatosan aktív tagja volt az Infokommunikációs Szakértői Bizottságnak, emellett szakosztályvezetője volt a Vételtechnikai, Kábeltelevíziós szakosztály és a Média Klub alkotta triumvirátusnak, valamint több alkalommal a Jelölő Bizottság elnöki, majd tagi feladatait is ellátta. Ekkor sem szakadt el azonban korábbi területeiről, az NMHH számára egészen 2025-ig több alkalommal is készített tanulmányokat, konzultációs háttéranyagokat a nemzetközi szabályozás és az Európai Unió kiadott dokumentumai témájában.

Tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el. 1998-ban Baross Gábor díjat, 2003-ban Kozma László-díjat, 2006-ban pedig a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjét kapta meg. 2020-ban elnyerte az NMHH dr. Magyar Endre-díját, majd ugyanabban az évben a Magyar Érdemrend lovagkeresztjét. A HTE a közösségi munkáját 2008-ban HTE Aranyjelvénnnyel, 2012-ben Puskás Tivadar-díjjal, 2018-ban pedig a HTE Életmű díjjal ismerte el.

Schmidég Iván igen gazdag és hosszú szakmai élettörténetének az ismertetése után a nekrológ zárásaként álljon itt néhány személyes gondolat Iván emberi oldaláról. Ami talán a leginkább jellemző volt rá, a segítőkészség és az ötletgazdagság. Bármilyen nehéz vagy összetett problémával kereste meg valaki, rögtön a megoldáson kezdett el gondolkodni. „Ötlet” – mondta néhány pillanat után és sorolni kezdte a javaslatait. Többet is, hogy lehessen választani. Mindig volt köztük olyan, ami alkalmas volt a probléma megoldására. A másik kérdés az szokott lenni hozzá, hogy az ötlet jó, de ki tudja ezt megvalósítani. Sosem az hangzott el, hogy ja, ezt nem tudja. Lehet, hogy eltelt egy-két óra is, de telefonon már jött a jó hír: „beszéltem x.y.-nal, vállalja a feladatot.” Volt olyan is, amit maga vállalt el, ez kétszeresen is megnyugtató volt, mert biztossá vált, hogy minden elkészül, meglesz határidőre.

Nem kereste a rivaldafényt, amolyan „szürke eminenciás” volt a szó legjobb, legnemesebb értelmében. Pedig volt mire büszkének lennie, fantasztikusan széleskörű tudása volt a szakma terén is, de azon kívül is. Ha megtetszett neki egy téma vagy feladat, amit megoldott, tovább foglalkozott vele és ott is jöttek az új ötletei. Csak néhány ellesett példa: Egyszer a HTE vezetése megfigyelőként küldte el három közös szakosztály vezetőségválasztásának az eseményére, ahol a szükséges lépéseket megtette, de megragadta a légkör olyannyira, hogy beszállt a szakosztály munkájába és a következő alkalommal a triumvirátus megválasztott szakosztályvezetője lett. A HIF nemzetközi területén dolgozva hatalmas segítséget adott a Hatóság nemzetközi konferenciái programjának az összeállításában. Neveket javasolt, telefonált, szervezett és hívására mindenki vállalta a szereplést. Ugyanezt lehetett tapasztalni a TMMB munkája során. Több esetben is megtalálta a megfelelő szakembereket egy-egy speciális téma véleményezéséhez és soha senki nem mondott neki nemet. Ugyanezzel az aktivitással végezte a munkáját a HTE Jelölő Bizottságában is – már nyolcvan éves kora után.

Alig tudjuk elhinni, hogy csendben elment. Néhány hete még arra készült, hogy átvehesse a rubin diplomáját, amit a diploma átadásának a 70 éves évfordulójára

vehetett volna át. Sajnos ezt már nem érte meg, a sors ennek a feladatnak a megoldását már nem hagyta meg a számára.

Ami nekünk, HTE tagoknak hátramaradt, hogy megőrizzük az emlékét és tanuljunk a példájából. Más világban élünk, minden változik körülöttünk, de egy dolog mindig megmarad: az utolsó pillanatig úgy éljük meg az életet, hogy segítsük egymást és ne hagyjuk el magunkat szellemileg, mert lehet, hogy ez a hosszú élet titka.

Legyen számodra könnyű a föld, Iván – vagy ahogy Ő mondaná: Sit tibi terra levis!

dr. SCHMIDEG IVÁN

1933. augusztus 10. – 2026. április 14.

„Kétféleképpen élheted az életed. Az egyik, mintha semmi sem lenne csoda.
A másik, mintha minden csoda lenne.”
– Albert Einstein

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy dr. Schmideg Iván 2026. április 14-én elhunyt.
Hosszú betegsége során ereje és derűje mindvégig példaértékű volt.
Bár a hitet nem vallotta, az emberi értékekbe és a szeretetbe vetett meggyőződése vezérelték,
és utolsó pillanatig családja szellemi támasza maradt. Hiánya pótolhatatlan.

Temetése kérésének megfelelően szűk családi körben lesz.

Gyászolja:
Felesége Lívia
Fiai és családjuk: Ádám és András, Kata és Polli
Unokái: Ármin, Lizi és Szofi

Részvétnyilvánítást a schmidegivan@gmail.com e-mail címre várjuk.